

Barcelona, 27 d'abril de 1928

L'Esquella de la Torratxa

ANY LI - Núm 2549 - 15 cts. - Atrassats 30

L'EXCUSA

—Un dineret per a la Santa Creu!
—Sóc ateu, nena.

TEATRE CATALÀ "NOVETATS"

Hoy, viernes, tarde el formidable éxito de J. Pous y Pagés
MARIA LLUISA I ELS SEUS PRETENDENTS

Noche, estreno de la comedia en tres actos y en verso
del gran poeta José María de Sagarra
LA LLUCIA I LA RAMONETA

Sábado, tarde, **MIQUETA I SA MARE**

Noche, beneficio de Matilde Xatart. Programa monstruo
**LA LLUCIA I LA RAMONETA - LA PRINCESA
ENTREMALIADA**, caricatura de ópera de la revista
de Montero, NYIGUI NYOGUI, la vedette Rosita Ro-
drigo, la danzarina Raisa, Les Kerva's, el tenor Biernés,
la orquesta Demon Jazz

Domingo, a les tres y media:

LA VENTAFocs

A las seis menos cuarto y noche, a las diez:

LA LLUCIA I LA RAMONETA

Se despacha en Contaduría.

BICICLETES **ESPORTS**
ACCESORIS

SANROMÀ

Balme, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

DEMANEU TARIFES DE PREUS

Teatre Català Romea

Hoy, viernes, tarde y noche, el éxito más éxito de todos
los éxitos

L'HEREURIERA

Domingo, tarde, en primera sesión:

LA PRINCESA BLANCA - NEUS

A las seis:

LES GARSES - A CA'L ANTIQUARI

Noche, a las diez:

L'HEREURIERA

TEATRO COMICO

Empresa: **MANUEL SUGRAÑES**

Sorollós i creixent èxit de la Companyia de gèneri líric

dirigida per **EUGENI CASALS**

en la que figuren

EMILI SAGI - BARBA

CORA RAGA - MATILDE VAZQUEZ

MATILDE ROSSY

Tots els dies grans funcions tarda i nit

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties,
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions),
amb totes les seves manifestacions, *uretritis*,
prostatitis, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc.,
de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretri-*
tis, *cistitis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona,
per cròniques i rebels que siguin, es guareixen
aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor
Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sen-
se injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes
ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sem pre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva
malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres vari-*
coses (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*,
urticària, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions
de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radi-
calment amb les Píndoles depuratives del Dr. Soivre, que són la medi-
cació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen reg. nerant la sang, la
renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut,
resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, su-
puració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc.,
restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a
l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions*
nocturnes, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua*
de la memòria, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremo-*
lors, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifesta-
cions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que
siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potencials* del
Dr. Soivre. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell,
medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats,
a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar
íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa,
sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pes-
setes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

Nota.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o de-
bilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al fran-
queix a *Oficines Laboratori Sòkatar*, carrer del Ter, 16, telèfon 544
S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desen-
rotllament, tractament i guariment de les dites malalties.

TRENCATS

temps i diner, no deveu comprar cap
aparell sense visitar abans aquesta casa.

CASA TORRENT - 13, Unió, 13 - BARCELONA

Tingueu sempre present que, els millors aparells del món per al guariment de tota mena
d'hèrnia en homes, dones i criatures, són els de la casa TORRENT. Sense traves ni elàstics
enfarfegosos de cap mena. No molesten ni embarassen, deixant que hom es mogui lliurement
i faci els treballs mes durs i pesats, sense la més petita molèstia. Si voleu estalviar salut,

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

EN "PAU BUNYEGAS"

 A alguns anys, vaig anar, un diumenge al matí, a casa de Conrat Roure. En un barri ple de sol i de llum, en mig d'una Rambla ombrejada i uns transeünts treballadors amb vestit de festa, vivia el bon home, més conegut, en la passada generació, per "Pau Bunyegas" que per Conrat Roure. Jo volia, entre tants i tants projectes com he tingut i no s'han portat a cap, fer una sèrie d'intervius amb vells i joves representants de les lletres catalanes i tenia la necessitat de fer la primera amb l'escriptor més vell de Catalunya. Parlarem, des de les deu del matí fins les dues de la tarda, el vell Roure, el seu fill Anfós i jo. Tinc les notes, i el dia que em decideixi a publicar el llibre, diré tot el que em va dir Conrat Roure sobre la creació del Teatre Català, la lluita per l'ortografia catalana, els sacrificis que en altres temps representava l'escriure en català, etc., etc.

Ara, en "Pau Bunyegas" ja és mort. Ha mort prop dels noranta anys, en mig del respecte de tota la ciutat. Es van acabant els homes que foren en una època, no gaire llunyana pel temps, però sí per l'esperit, els representants de les lletres, les arts, el periodisme i la política catalana.

Aquella generació de vells, de barbes blanques, era una generació feta i pastada per la generositat. Servien uns ideals, més no vivien d'ells; treballaven en les funcions de l'esperit sense confiar en treure'n cap profit. Es situaven en un pla de sacrifici, d'honoradesa literària, de bondat de l'obra que ara és difícil de trobar en la nostra joventut. Abans que tot eren liberals. Brincava dins d'ells la fe i l'esperança de què tot aniria camí de l'esquerra o de les esquerres... Ibsen, Pi i Margall, Victor Hugo, Garibaldi, Emili Zola, el moviment pictòric dels impressionistes... Tot això es barrejava dins de tots els que escrivien en les nostres planes periòdiques i feien que tot ho sacrificuessin al benestar de les majories.

Conrat Roure

"Pau Bunyegas" fou d'aquests. No és hora ara de discutir si l'obra tenia més o menys qualitat. També hem de pensar en l'ambient intel·lectual que existia, en les doctrines que s'exposaven a la Universitat, en els mitjans d'expressió—era l'hora en què la llengua encara no tenia aquesta aguda i magnífica personalitat literària d'ara—, massa de carrer, etc. Però, sí s'ha de reconèixer en "Pau Bunyegas" a un home honrat que posa al servei de les causes dels més la seva ploma digníssima i honesta. Era un periodista festiu solament? No. Era un periodista que veia a través d'un temperament humorístic totes les coses del món. L'humorisme en aquell ambient literari primari era el fet irònic d'avui, en aquest ambient intel·lectual.

Conrat Roure fou un dels treballadors més actius, més incansables, de la nostra intel·lectualitat. Fou un dels punts més fermes de "La Campana de Gràcia" i L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, en les pàgines de les quals deixà una gran labor. La casa López Bernagosi li edità infinitat d'obres.

Amb la mort de Conrat Roure se'n va un home honrat, un document viu d'aquella època, en què tot es sacrificava a la idea generosa. Se'n va un home que, si més no, serví a Catalunya en els alts llocs que ocupà amb la dignitat que ha de servir-se la ciutat i els seus conciutadans. La seva obra periodística hauria de recollir-se en un volum, per a què no es perdés. No estem tant sobrats de llibres periodístics per a què es perdi, com tantes altres coses, un llibre que seria una lliçó de periodisme del segle passat, i que reflectiria tot una època digna de tenir-se en compte.

Val la pena de què el "Centre de Reporters de Barcelona", entitat oberta a totes les iniciatives, se'n faci càrrec.

FRANCESC MADRID

NOTA.—Ara vegim. L'article de la setmana passada devia semblar una tràgica ironia... Aparèixer un article dient què més segur que el tren i l'auto era l'aeroplà, en l'hora en què un aparell via Barcelona-Madrid queia, era una paradoxa... Però, no obstant, ens ratifiquem. Malgrat tot, l'aeroplà és més segur que l'auto. Cada dia hi ha accidents d'auto, i, no obstant, sempre estem a punt de prendre un taxi; molts dels nostres ascendents moriren al llit, i nosaltres ens hi fiquem cada nit. Un accident no vol dir res... L'aeroplà és més segur que l'auto i que el tren. I nosaltres procurarem, sempre que poguem, tornar amb aeroplà, donant un exemple de modernitat...—F. M.

AQUEST NUMERO HA ESTAT

REVISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

UNA FRASE DE "MANOLO"

"Manolo" Hugue ha obert la seva exposició. Sembla que l'entusiasme que ha desvetllat entre el públic, la gent que l'ha volgut conèixer, l'han emocionat. Amb aquesta senzillesa que no coneixen més que els homes veritablement grans, digué a uns amics:

—Tot el que he fet fins ara, no és més que una m... Però, d'ara endavant, vull treballar de veres. Faré estàtues amb peus i mans.

CANDOR

Una revista anglesa per a infants, havent organitzat un concurs d'exactitud i concisió proposà als seus lectors la qüestió següent:

"Com hauria d'anomenar-se a un negret afamat que s'hagués endrapat el seu pare i la seva mare?"

El dissortat minyó de color de xocolata fou qualificat d'antropòfag, de parricida, etc. Però el primer premi fou concedit a la resposta següent:

"El negret afamat que s'hagués endrapat el seu pare i la seva mare, caldria anomenar-lo orfenet."

SANT JORDI

El dilluns passat era Sant Jordi. Com Virai no sap de què parlar—Virai, escriptor de periòdics, passa actualment moments de gran engúnia, de veritable por, per això: perquè mai sap de què escriure—, parlarà de Sant Jordi.

De Sant Jordi, ha sentit dir Virai, que mata l'aranya. En efecte, a aquest Sant el representen a cavall, vestit de guerrier, armat d'una gran llança i matant una aranya.

Virai—dit sigui amb tot respecte—, no s'explica una tan ferotge manera de matar aranyes. Sospita que, encara que en l'època de Sant Jordi no es devien conèixer els polvors insecticides, tampoc hi devia haver la costum de matar les aranyes amb llança. Per això molts pintors substitueixen l'aranya dita popular per un dragó de conte de fades. El dragó és més digne de la llança.

Però, es tracti d'aranya o de dragó—que això Virai no ho sap, perquè l'han preocupat altres estudis que el de la vida dels sants—, no li sembla a Virai el més simpàtic de Sant Jordi que hagués dedicat la vida a matar. Matar no és, precisament, el que aconsellava Jesús, que tenia una ampla mirada d'amor per a totes les criatures. Virai no pot creure, no pot estimar un sant que vagi armat i es dediqui a matar, encara que els morts siguin aranyes o dragons, que també són criatures de Déu.

Del Sant cal estimar, no les armes, sinó les flors. Sant Josep i Sant Antoni—bromes apart—són sants de flors i Sant Joan. I Sant Jordi. Sant Josep i Sant Antoni tenen lliris, Sant Joan clavells, Sant Jordi roses. El més característic, el que fa més simpàtic a Sant Jordi—sobretot avui, quan la S. de N. està procurant resoldre el problema

del desarmament universal — no són l'espasa i la llança, sinó les roses.

Les roses, més que les llances, parlen a la imaginació de coses amables. Un imatger, un pintor que representés a Sant Jordi cobert de roses, que el despullés de l'abominable llança i del drac abominable, faria, demés d'una obra de bellesa, una obra d'alta moralitat.

Avui és Sant Jordi, no perquè aquest s'hagi armat de punta en blanc i hagi mort l'aranya. No, no. Avui és Sant Jordi, perquè els rosers són florits; perquè les dones boniques i joves arrenquen aquestes roses i se les posen al pit; perquè el cel és blau i el sol daurat; perquè canten ocells; perquè reneixen en els homes més amargats, més desenganyats, les il·lusions i les esperances.

—Desarmem a Sant Jordi de la llança i cobrim-lo de roses.

VIRAI

COM SON ELS NOSTRES ACTORS

ANTONI GIMBERNAT

Gimbernàt és un dels actors d'avui que sap veure millor els personatges. A vegades, molt sovint, en els personatges de les comèdies hi veu més coses de les que l'autor hi ha posat. Es així, no solament una màquina fotogràfica, sinó un creador. El personatge el veu no solament en els caires en què la comèdia el presenta, ans en tots els seus caires.

Això prové no solament de l'estudi de la comèdia, sinó probablement de l'observació de la realitat. A Gimbernàt deu plauure-li barrejar-se entre la gent, ficar-se als ambients burgesos. És probable que quan prepari un personatge, en vagi cercant parentius en la gent que desfila pel carrer...

Així les seves caracteritzacions són sempre tan incertades. Difícilment, en veure'l a escena, se us ocorrerà pensar que porta barbes o perruca de còmic. En aquest sentit fa vivents els personatges.

Però una de les seves grans avantatges, és la de no tenir una manera de declamar. Fa que cada personatge parli com parlaria realment a la vida. Millor dit, aconsegueix suggerir aquesta il·lusió.

Els personatges que li van bé són, per això, tots aquells en què cal treballar les seves aparences pintoresques: homes seriosos amb un fons de ximpleria; ximplers amb un fons sentimental i amarg; personatges amb tics, amb manies, i una existència paradoxal... Ens pensem—i és llàstima que no li'n poguem veure la prova—que sabria crear ànimes més denses i complexes de les que generalment li toca de plasmar.

Es, però, per sobre de tot, un bon còmic. Sempre, del seu paper, per enutjós que sigui, en sap esprémer alguna cosa. Quantes vegades, en comèdies grises i monòtones, la seva presència a escena ha esvaït el nostre enuig!

Antoni Gimbernàt

LA SETMANA QUE VE: JOSEP CLARAMUNT

ELS ESTUDIANTS PORTUGUESES

Per espai de varis dies hem tingut a dispesa una colla d'estudiants de la dolça Lusitània, que passejaven pels carrers de la ciutat airosament habillats amb unes capes sollemnes; unes capes que ens recordaven aquella famosa de Lluís Capdevila, quan va estrenar el primer monocle per mirar amb aire impertinent als burgesos de la Rambla.

En Ribera Rovira, cònsol honorari de la intel·lectualitat portuguesa a Catalunya, acompanyà a tot arreu els

joves escolars, fent els honors de la ciutat. En dir a tot arreu, hem de fer una salvetat que deixi en bon lloc les costums morigerades de Ribera Rovira, car pel que respecta a certs llocs de irresistible atracció per la jovenalla, el respectable president de l'Associació de la Premsa, es va limitar a donar-los l'adreça.

Per cert, que a aquestes visites, que en podríem dir extra protocolàries, els estudiants hi anaven a parelles, perquè, mentre l'un feia brometa, el company li havia d'aguantar la capa.

PRIMER DE MAIG

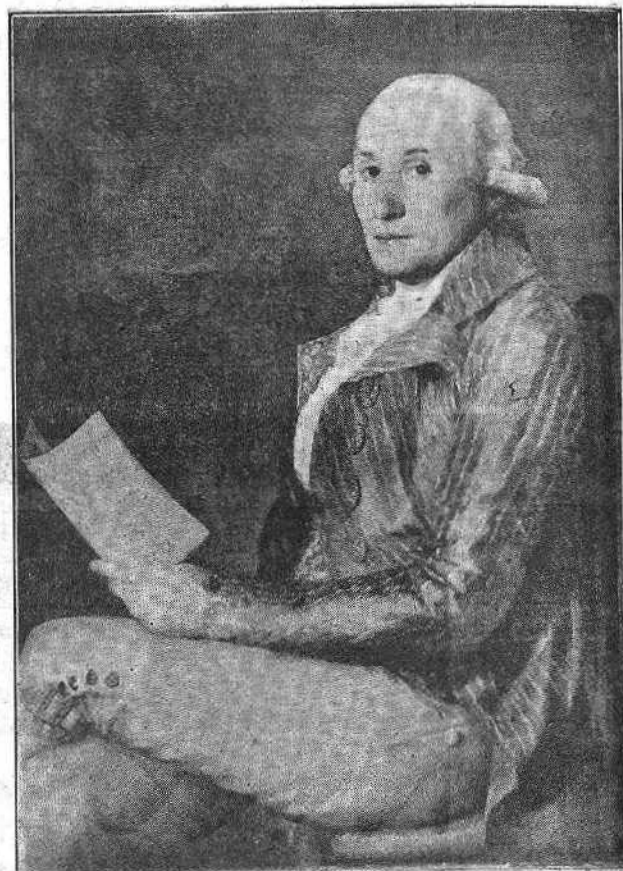
—La festa del treball!

—Encara no en fem prou de festa? Jo, quan trobi feina, ja no sé si me'n recordaré de treballar.

UNS GOYAS POC CONEGUTS

Retrat de desconegut
(Collecció Meifrén.)

Retrat de don Sebastià Marnnez
(Metropolitan Museum New York.)

CASOS COMPTATS

En aquests malaurats temps en què la guitza i el cop de puny són l'obsessió de la nostra joventut, plau força de veure al jovenet qui, apartant-se d'aquestes ximpleries, s'encamina per altres viarans i sent afició a les coses que sens dubte li han d'ésser més profitoses.

Ens referim a un cas presenciat en un dels nostres escenaris.

Una gran actriu celebrava la seva funció de benefici. El seu "camerino" estava abarrotat de "corbeilles" i presents de tota mena. Les felicitacions queien a dojo.

De sobte, fent-se pas, tímidament, entre aquella munió d'admiradors, companys i periodistes, un jovenet, un xicot d'uns disset anys, avança envers l'actriu, dient-li amb veu tremolosa:

—Senyora: ¿Seriou tan amable de signar-me una tarja amb el retrat vostre? Us he vist treballar en moltes obres; sóc un fervent admirador, i avui, aprofitant l'ocasió de què sou festejada, em permeto de molestar-vos, pregant que tingueu la gentilesa d'escriure el meu nom humil... Serà per a mi un plaer...

I ho deia de cor. No era per caprici, ni per vanitat, ni per vanar-se'n després de ço que demanava. Aquell jovenet duia molts llibres a les butxaques i esguardava amb respecte i devoció els homes de talent que per atzar passaven en aquell moment per vora seu. Aquell jovenet era una mena de supervivent en el naufragi del Bon Gust. Era un dels casos comptats de la nostra joventut distreta. Per a ell, en el món, en els moments de repòs, hi havia quelcom més digne que la guitza i el directe.

L'actriu, gentilment, va complaure'l, i ell, emocionat,

enrojolat com estava d'ençà que va parlar-li, féu una lleu inclinació, prengué la tarja i, tímidament també, ja més sobre si, tornà a fer-se pas per entre aquella munió d'admiradors, companys i periodistes.

Veient-lo ens féu l'efecte de què aquest jove senzill, de caràcter apocat, de veu tremolosa, ha de tenir un quartet petit a casa seva; i de què en aquest quartet hi ha una reduïda prestatgeria on hi reposen amb orgull i dignitat volums de Víctor Hugo, Zola, Blasco Ibàñez...

I aneu a saber si fins amb l'estilogràfica que a l'artista ha ofrenat, per a què signés la tarja, ha intentat d'escriure alguna coseta producte de la seva afició enaltidora...

Són tan comptats aquests casos, que els qui com ell els hem tingut aquests disset anys d'illusos i ens hem també enrojolat davant de les grans figures, ens plau comentar-ho. Ens plau perquè un comentari així sembla que ens saneja la consciència i ens dóna una mica d'esperança.

AGUSTÍ COLLADO

UNA HISTORIA JUEVA

Jacob, noi de sis anys, ve a trobar el seu pare, el vell Abraham.

—Pare—li diu—aquesta nit he somniat que m'havien donat deu cèntims.

Aleshores Abraham, satisfet, acaronent el caparró del seu hereu:

—Està bé, fill meu, però para esment a gastar-te'ls.

EL PERILL DE LES OBRES GENIALS

Ja està bé que un poble tingui en el seu inventari gloriós, com si diguéssim, al rebost de la Història, on es guarden els motius de la seva vanitat nacional, alguna que altra obra genial d'aquestes que han fet quedar la humanitat amb la boca badada per espai de segles.

Egipte ha pogut receir, gràcies a les mògies faraòniques i a les Piràmides; Grècia es dona importància quan us parla del Partenon, de Sòfocles, d'Eurípides i de la pega grega; França és la Revolució, l'Enciclopèdia i Napoleó I; aquell bon senyor que ha acabat en pel·lícula; i així no ens cansaríem de citar pobles i gestes, si no ens fes por que el lector exclamés:

—Ui, que pobles anomenes!...

Amb això, tornem al punt de sortida, bo i repetint que no hi trobem cap mal en què, de tant en tant, n'hi hagi un: aquest, aquell o el que sigui, un senyor o una senyora, que, sense com va ni com ve, patam!, ens encomani una obra genial, la qual el mateix pot ésser la Ilíada que el formatge de Camembert.

Això fa bonic, dona certa qualitat als pobles i serveix per a atraure el turisme; però...

No tot són glòries; no tot són beneficis el que reporten les obres genials, i els que tenim la sort de veure-hi una mica més enllà del nas, venim obligats a vetllar per a la pau, tranquil·litat i bons aliments del poble que ens va dalloneses.

I en evitació de les conseqüències deplorables que d'una manera fatal porten totes les obres dels genis, hem de donar el crit d'alarma als nostres conciutadans i fins convidar-los a formar una "lliga" per evitar la repetició dels fets prodigiosos.

Vostès potser creuran que exagerem una mica i que ens hem venut a l'"oro de la reacció", mes amb l'intent de què no ens prenguin per altri i d'aconseguir prosèlits, anem a puntualitzar el motiu i el fonament del nostre punt doctrinari.

Per tal de fer-nos entendre ràpidament, ens limitarem a posar dos exemples que tots vostès poden tocar i sospesar.

Per ventura s'han donat compte dels danys irreparables que a la nostra generació han produït Cervantes i Goya, posem per casos de fàcil comprovació?

De les llavors sembrades, com aquell que no fa res. pel primer, demés dels monument literaris que ens omplen d'orgull, com el "Quixot" i les novel·les exemplars, n'han sortit els cervantòfils, que són una mena de gent estranya, curta de vista, lletja i carregada de romansos que no fan més que donar conferències per a desacreditar el senyor Cervantes.

Ells han descobert a les pàgines del "Quixot" un grapat de coses que, si per desgràcia hi fossin, el farien més pesat que una conferència del Pare Vallet. I no deixen passar festa ni festeta de cap mena, sense que hi aboquin una galleda de conferències.

I ara anem cap a Goya: el formidable artista popular, que pintava com aquell que diu amb el cor a la mà, ha suggerit tantes ximpleries i poca-soltes amb motiu del Centenari que encara estem patint, que, d'haver-s'hi pensat, ben segur hauria llançat els pinzells seus a l'Ebre o al Mancanars, abans de consentir-ho.

Tot aquell que a l'hora actual es senti geni, i senti demés que a dintre seu se li belluga quelcom—l'obra trans-

cedental que porti embrionàriament—abans no la deixi anar deu pensar-s'hi molt; perquè si de resultes d'ella, d'aquí cent anys els nostres néts han de patir l'Eugeni d'Ors d'aquell temps i capficar-se com nosaltres peca-dors amb trenca-closques filosòfics, val més deixar-ho córrer.

ENRIC TUBAU

LA MORT DE L'ABRIL

Cançó de grill, amorosa,
sospireig dolç i gentil,
veu prima i melangiosa
de l'abril.

Oh, alegria de les branques!,
goig de sapiguer florir!
Les pomeres de tan blanques
enlluernen pel camí.

El primer cant de l'afosa
és un rajolí de llum
i s'esbadoca la rosa
com glop de foc i perfum.

El misteri de la fruita
s'ha iniciat en les flors,
l'abril és l'infant que lluita
entre rialles i plors.

Infantesa de collites
totjust ara en intenció;
dintre aquestes flors petites
ja hi ha un fruit dolç i rodó.

L'abril hi fa una rialla
i les esclata gentil,
les flors diuen la rondalla
de l'abril.

Diuen que l'amor comença
com les flors fent un esclat
i després la prometença
esdevé realitat.

Diuen que cada florida
té un sens fi d'il·lusions
i, si arriben a la vida,
els besos són infants.

Ara l'abril ja devalla
i rient es vol morir;
té una vida de rondalla
i és infant fins a la fi.

¿Sentiu en cada margera
el grill com canta gentil?
Es una veu ploranera
que diu la mort de l'abril.

SALVADOR PERARNAU

AUCA DEL BOXADOR QUE A AMÈRICA HA FET FUROR

A Régil, poble petit,
va llançar el primer crit.

En néixer, al cap d'una hora,
ja pega a la llevadora.

Prop la pila baptismal
un capellà ja hi pren mal.

A l'escola, amb la quitxella,
cada moment es baralla.

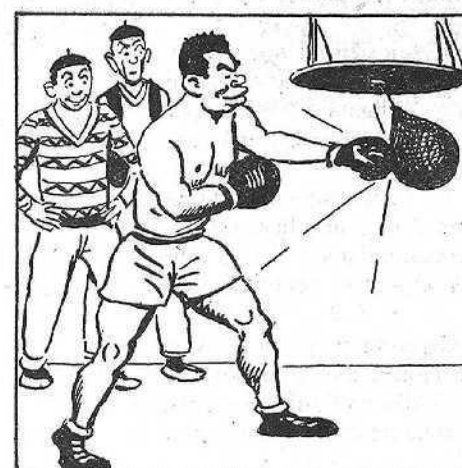
Tria una feina ferrenya
i es dedica a partir llenya.

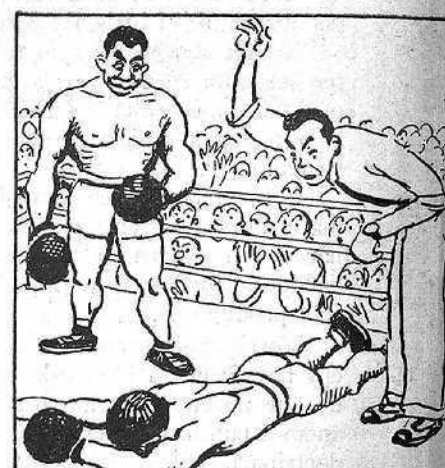
Si se li escapa un bolet,
no deixa cap home dret.

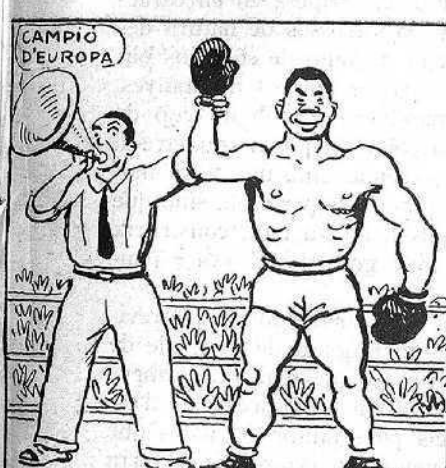
Al cafè i a la taverna
ningú com ell hi governa.

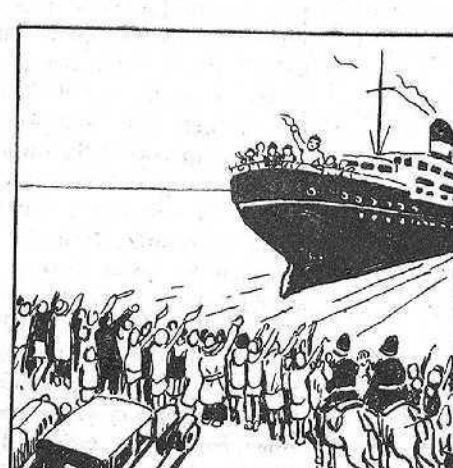
Per no desfer-se les mans
va decidir gastar guants.

I en fer el primer combat,
va deixar-ne un d'esclafat.

Tip de repartir estopa
guanya el Campionat d'Europa.

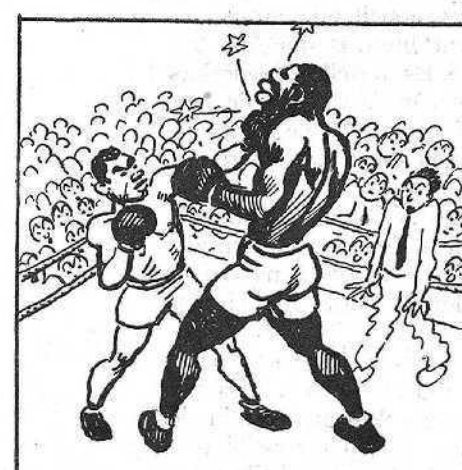
Fins que un dia, valent,
a Nova York manca gent.

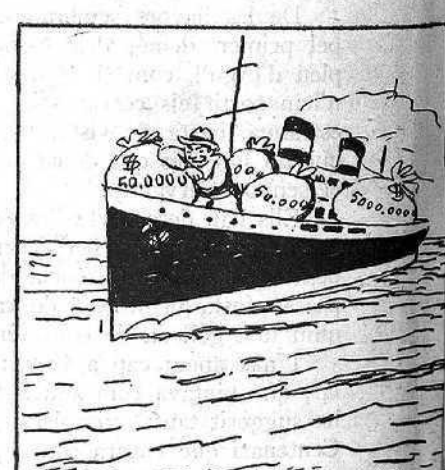
Nova York, esporuguida,
se li entrega de seguida.

Del seu primer cop de puny,
tot Amèrica retruny.

Un negre, alt com un Sant Pau,
als seus peus queda "nokaut".

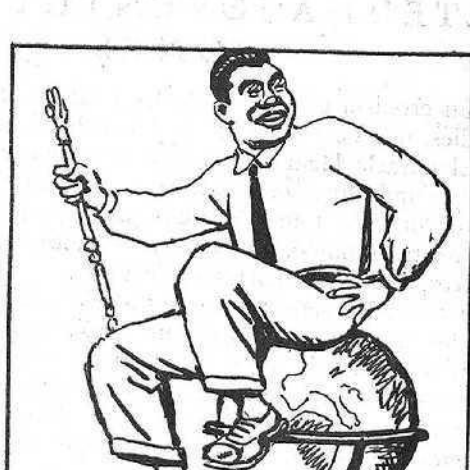
Torna carregat de duros
per no passar més "apuros".

En arribar aquí Espanya,
tot el poble l'acompanya.

Sa mare l'abraça i plora,
mentre el poble crida "gora"!

I espera tranquil el jorn
d'ésser campió del món.

AL CAMP

Caiguda ja és la tarda;
 * de l'horitzó una ratlla
 negrosa el firmament
 tenyeix,
 i a poc a poc el lluny
 entre penombra es perd.

Camina suaument, gentil pastora,
 que vull ésser ta guia amb el meu braç;
 no temis les muntanyes gegantines
 que amb llurs rocams i crestes
 s'enfilen fins al cel!

Mira la tarda que grisenca i trista!
 Talment adorm els arbres son brogit.
 No sentis a dintre el cor una claror marcida
 que neix i mor a un temps a l'infinit?

No veus el camp entre tristor i joia
 que esguarda esporuguit un raig de sol?
 Aquest és nostre món, sense fatiga,
 el món del benestar, món sense món!

Mira l'ovella que reposa estesa,
 fruit del viure seu, d'un viure estrany;
 no sap si tornarà l'hora esperada
 de jaure en la gemor del prat joliu
 que cerca assedegada.

Tan sols tu i jo sabem que el jorn s'apropa
 cumull d'una alè pura d'illusions,
 que els talls s'admiraran en la llunyària
 en veure dintre seu l'espai sagrant!

I quan arribi macilenta una altra tarda,
 veurem caure una fulla del brancam,
 i ja més tard,
 veurem somriure el camp ple d'ufanor
 i sentirem que nostra parla és tota amor.

FRANCESC DE P. RIBAS CLOTET

L'ETERNA JOVENTUT DE LES DONES

Un cronista galant, de modes i salons, deia no fa gaires dies, que en l'actualitat ja no hi ha dones velles.

El miracle l'han fet entre els perruquers i els modistos, que amb llurs combinacions han aconseguit procurar a les senyores de totes les edats, un aspecte de noietes de la primera comunió, que a totes les conserva gentils i suggestives, fins a les portes de la mort.

Allò de les senyores de certa edat, dames venerables, i demés frases respectuoses que s'aplicaven a les dones un xic rovellades pels anys, ha passat a la història.

Ara no hi han més que criatures—dels dotze als vint-i-cinc anys—, nenes—dels vint-i-sis als quaranta—, i senyoretetes o joves dames—dels quaranta fins que se'n van a cà'n Taps.

Amb això, qui hi haurà perdut seran els novellistes i autors dramàtics, que ja no podran presentar-nos aquelles àvies plenes de seny i de melangia, que resultaven tan sentimentals i feien tan bonic.

ELS HOMES PREFEREIXEN LES ROSSES

No es tracta de la novella famosa, sinó d'una variant una mica truculent.

A Riga ha estat detingut un bandit que ha mort trenta dones. S'ha confessat autor del crim i ha afegit, com a detall, que totes les dones que ha mort eren brunes.

Aquesta fúria homicida contra les brunes no pot explicar-se més que per una preferència envers les rosses, la mena de la qual deu voler que es propagui.

Sens dubte es tracta d'un criminal per estètica.

ART I ARTISTES

SALA PARES

Un cop més Mir ens ha enlluernat amb l'orgia de colors de les seves teles. Mestre del paisatge i d'una tècnica pròpia, ens presenta, traçats amb la fermesa en ell característica, quadros on hi ha plasmats trossos de natura des de recons de costa blava cremant de llum de sol, fins oliverars grisencs i pobles terrossos de nostres muntanyes.

El mestre és sempre el mateix, que amb un cop de pinzell sap copsar la impressió colorista per a trametre-la a les teles, però ara se'ns ha presentat amb una nova modalitat del seu valer, doncs no pinta sols per a ell, sinó que acaba el dibuix, fixa els plànols i, en un mot, construeix els quadros sense perdre per això gens de la seva espontaneïtat i fermesa.

No solament no perd amb això, sinó que ens atrevirem a dir que l'actual és la millor època de Mir, ple de facultats i amb una visió més clara que mai, que sempre ha sabut fer via sense recórrer a trucs i concessions d'escoles forasteres, essent un dels pocs pintors catalans que mereix el nom de tal, doncs veu els paisatges de la terra i ens els dona a través d'una personalitat pròpia, sense fer-los arribar a nosaltres deformats per les cabòries dels afrancesats del dia.

Pesi al que uns quants "intellectuals" de l'art puguin dir, el públic sap distingir, i en Mir, sense adular-lo, donant-li pintura massa fàcil, ha sabut fer-lo seu, assolint un èxit en tots els sentits.

La setmana vinent ens ocuparem de l'exposició del gran "Manolo" Hugué.

GALERIAS LAIETANES

Els dibuixos de Xavier Nogués interpretats per Ricard Crespo són un ver prodigi de tècnica i una demostració del que pot fer-se al difícil art de la decoració del vidre.

Ben entonats els colors i cada un d'ells posat al lloc que li correspon, reproduïxen fidelment els originals sense aquella manca de fermesa i emborrat general que en altres artífexs es presenta tan sovint que fins arriba a semblar condició indispensable d'aïtal mena de treballs. Felicitem doncs a Crespo que tant bells resultats sap assolir i passem a parlar dels dibuixos de Nogués.

Dintre de la tònica general, que aquest artista adopta per als seus treballs, es desenrotllen els temes decoratius d'ara. Els simpàtics embriacs i les femelles enjogassades

estan tractats amb una alegria tan espontània i amb una facilitat de traç tan natural, que els fan viure als ulls de l'espectador una vida de gnoms simpàtics abellidors del bon menjar, del bon beure i de tot el demés.

Tot això fet amb una sensibilitat i un alt esperit decoratiu de primer ordre i una harmonia de tonalitats clares que fan que siguin els vidres una col·lecció de petites obres mestres encisadores.

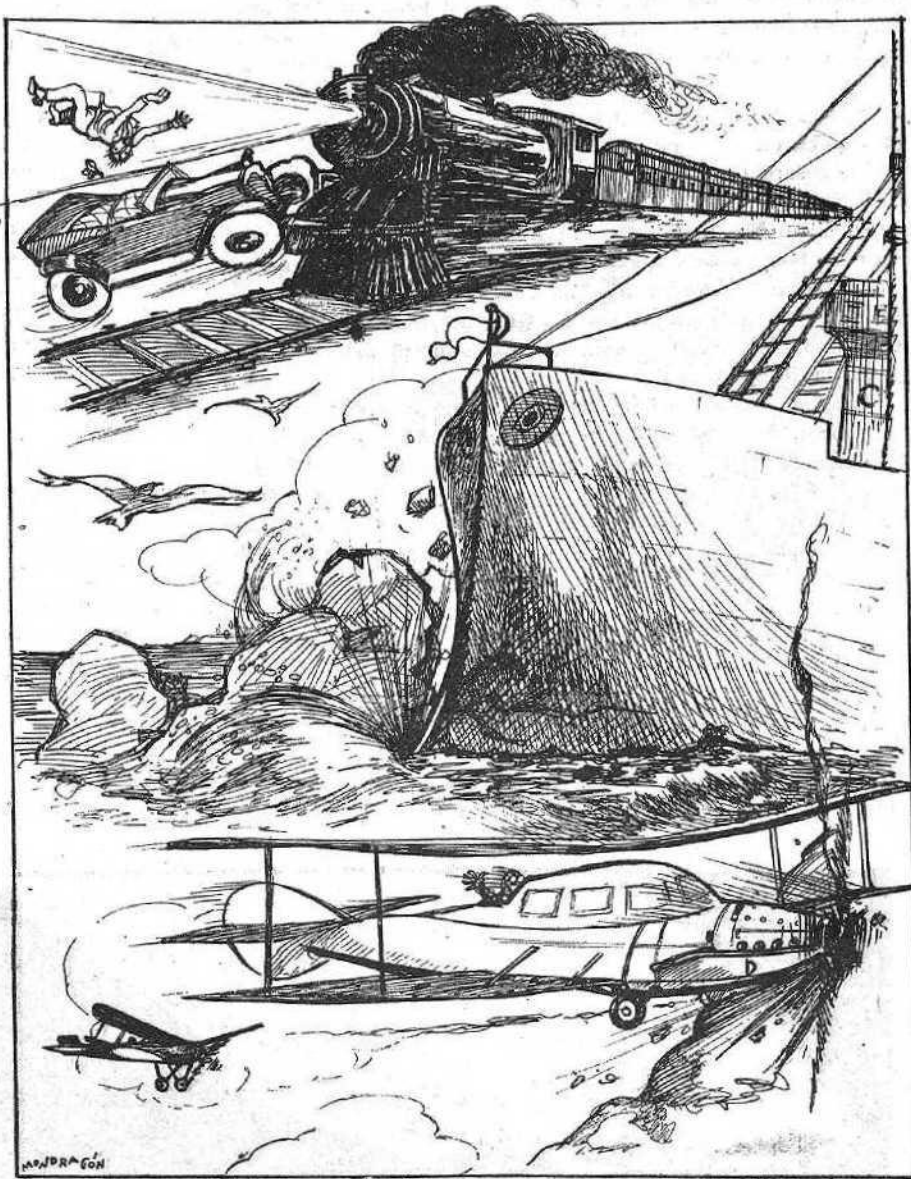
Es llàstima que no poguem dir el mateix dels originals de Manuel Humbert, presidits per una tortura de línies, que no els fa gens agradosos a la vista.

Enamorat de Girona i la seva comarca, M. Pigem se'n presenta amb una colla de paisatges de Banyoles, Santa Pau i Olot, un xic mancats de vida i d'inspiració, únics defectes a assenyalar, doncs tècnicament són irreprotxables, ja que l'autor és artista de mèrit, coneixedor del dibuix i del colorit.

Amb una mica més d'entusiasme, les teles perdrien l'aspecte glaçat que tenen i serien verament models del gènere.

En parlar del pintor F. Sans Castaño hem de dir, en primer lloc, que és un artista enciclopèdic i sens prejudicis. Igual pinta flors, que fruites, que figures, que paisatges. Qui fa un cove fa un cistell i Sans no es para en barres; ara bé, cal dir que tot plegat podria ben éser una exposició de models per a crom de caixa de panes i amb aital qualitat no caldria discutir. Fóra l'única manera de què tot-hom estés d'acord. Ara uns diuen que és dolent, i altres que és pitjor.

BORIEL

EL CRIT DEL CEL

—No, senyors, no cridin, no s'espantin, no tinguin por; de desgràcies n'hi han a tot arreu. Ens hem d'avesar a les de l'aire!

LICEU

Els Balls Vienesos

Hem tornat a veure "Coppèlia" (música de Leo Delibes) i hem refrescat amb ella il·lusions voluptuoses de la joventut. Que n'havíem vist de nines, més o menys automàtiques, després! I hem de confessar que aquesta "fräulein" d'ara, la senyoreta Gusti Pichler, és la més ben feta i la més nina de totes.

No fa res d'extraordinari. Balla, com les altres, sobre un punxó, que és com dir sobre les puntes dels peus; els seus moviments no tenen cap precisió extraordinària. Però és bella i

ben feta. El perfil de les seves cames és bellament tornejat; el seu bust, d'una blancor de nard; els seus braços, de fina polpa, i la seva cara entremaliada en fan una ballarina plena de gràcia.

De les estrenes darreres recordarem els "Petits Riens" (bagatelles), de Mozart; "Silhouettes", de Schubert i J. Strauss, i "Schlagobers" (Escuma), de Ricard Strauss.

En totes tres obres la representació es va ressentir de l'absoluta incompetència del director. Suposem que aquest haurà vingut per a substituir un malalt. No podem creure que en un teatre de primer ordre li confiïn la direcció de l'orquestra. Més val que no en parlem més.

I fou una llàstima. Perquè els "Petits Riens", de Mozart, han de produir un efecte pueril i alhora de nerviosa composició. La seva realització plàstica era escaient. Anem a dir que poques vegades ens han presentat un seguit de minyonetes tan eixerides.

El segon número de "Silhouettes" (Cors), amb música

de Schubert, és una bella troballa. En un petit escenari interior, tres siluetes de dona gesticulen, s'estremeixen, tremolen. Semblen nues, tres ombres que no tenen color ni sensualitat, però els rinxols dels seus cabells, la línia de la cara, el retall de les sines es destaquen pulcres, com els contorns de picaresques tanagres.

No gosarem a dir del tot què ens ha semblat el ball de Ricard Strauss, "Schlagobers". L'autor no té cap culpa de la versió que se'n en ha donat. Pel que se'n podia entendre, deu ésser un bonic entreteniment, animat per una música lleugera, epigramàtica. Aquest és un dels caires que més ens plau de Strauss, i en això participem del gust del públic, que es delectà amb "El Cavaller de la Rosa" i s'adorm amb "La llegenda de Josep".

Tornem a dir que els ballets vien sos ens han agradat molt. No sabem si la companyia ha vingut completa o no. Deixem de banda l'actuació del pobre senyor a qui s'ha confiat la batuta i que tot fa creure que mai no se n'havia vist de més fresques. Però el conjunt coreogràfic és de primer ordre i pertany a una escola que, sense els apriorismes avantguardistes dels ballets russos, té un seny del ritme i de l'elegància propis d'una societat refinada.

CLAU DE SOL

NOVETATS

Avui s'estrena "La Llúcia i la Ramoneta", una nova comèdia de Josep M. de Sagarra.

Mentrestant, desitgem-li a J. M. de Sagarra que triomfi aquesta vegada com ha triomfat tantes altres.

Demà celebra el seu benefici Matilde Xatart. Li desitgem un ple i molts aplaudiments.

ROMEA

Res de nou en aquest teatre. "L'hereu Riera", defensat d'una manera valenta i digna per l'empresa—cosa que cal fer notar—segueix donant gent.

Dimarts vinent, primer dia de maig, celebra la funció del seu benefici Alexandre Nolla, el notable creador d'"Un milió nari del Putxet" i de tantes altres obres d'èxit.

Per aquesta funció ha escollit "L'ànima és meua", de Guimerà, i "L'acaparador", de Rusiñol.

Li desitgem un bon èxit.

OLYMPIA

No, no senyors; encara no s'ha estrenat "Kosmòpolis".

BARCELONA

Ha debutat la companyia de Maria Gàmez, estimabilíssima actriu de grans condicions. En la companyia, molt ben conjuntada—una de les millors conjuntades que han passat pels nostres escenaris—figuren actors del mèrit i el prestigi de Ferran Porredón i Ricard Galache. Ferran Porredón, avui com avui, és el millor actor còmic d'Espanya. Així, tal com sona: el millor.

Aquesta companyia prepara alguna estrena d'importància.

ELDORADO

L'actriu Dolors Membrives ha estrenat una escenificació d'"El Rosario", la coneguda novella de Florència L. Barclay.

L'escenificació, com la novella, és una cosa innocent i vulgar, d'un sentimentalisme ploraner i ridícul.

Obres com aquesta no donaran cap glòria a la senyora Membrives.

VICTORIA

Com que "Las alondras", del mestre Guerrero, no han tingut l'èxit que l'empresa, i nosaltres, hauria desitjat, ara es prepara "Los faroles", també del mestre Guerrero.

Mentrestant, ofereixen una obra nova al públic: "La del Soto del Parral".

Nova? Sí: per la interpretació, que segurament serà immillorable. I consti que ara sí que parlem seriosament.

POLIORAMA

Per a dimecres estava anunciada l'estrena de l'obra nova, "Gente bien", que ha traduït Ricard Baeza. No és tracta, com és natural, de la famosa obra de Santiago Rusiñol, sinó d'una altra de costum hispano-americana, que no sabem quines costums deuen ésser.

No hem vist l'obra. Ja la veurem i en parlarem la setmana vinent. Per ara l'únic que ens mereix respecte és el traductor, Ricard Baeza.

BOB

EL RAID POL NORD

—Diga-li a Mussolini que vingui, que tenim ganes de conèixer-lo. que aquí estarà molt bé!

EL DEPORT

FUTBOL

Olimpíic Argentí - Barcelona

Si és veritat que el temps es sent "esportman" a les festes, hem de creure que el diumenge passat estaria de mal humor; un encontre internacional olímpic deslluït per una pluja persistent. Però varem ésser compensats, puix damunt del fang de Les Corts s'hi varen brodar filigranes d'allò més olímpiques. Malgrat les regadores celestials, el nombrós públic que acudí —"malgré tout"—i els jugadors aguantaren l'aiguat amb un estoïcisme molt deportiu. Hi havia de què. Es tractava de veure l'equip olímpic del Plata, vingut a Europa ple d'entusiasme, amb ganes d'endur-se'n el títol que conquistà—farà quatre anys—l'altre americà: l'Uruguai; és a dir, han vingut amb "agalles" de sortir vencedors màxims del futbol a l'Olimpiada d'Amsterdam. No comptaven que els de l'Uruguai foren vençuts a casa nostra i que ells també podien ésser-ho, perquè aquí, amb això de l'esfèric, quan volem, fem el que ens ve de gust i no ens deixem impressionar, sinó que anem a la nostra, fem el fet i en sortim fets uns "trufos"—i alguna vegada amb "trufes"—i, vaja, que, nosaltres som nosaltres" que digné un gran fill de Mallorca.

Assistí a l'encontre un públic molt distingit, entre el que destacava la prodigiosa Berta Singermann, l'argentina de la veu d'argent.

La directiva del "Barça" volia suspendre el partit a causa del temps i deixar-ho pel dimarts, però els d'"allende el charco" no acceptaren i el "Barça" va fer-se'n 15.000 pessetes d'estelles. Però es guanyà.

Els argentins formen un gran equip, però no és superior al de l'Uruguai, i a l'Olimpiada, segons amb qui juguin, cal que vagin amb compte, doncs, tot i jugar amb forma excellent, els manca aquella precisió que dona eficàcia real. Orsi va fer l'únic gol d'una capeinada.

Dels blau-grana, l'Arocha fou l'heroi de la tarda. Els quatre gols foren marcats per ell. El primer d'una centrada de Sagarzazu; el segon, rematant una passada de Garmendia. El tercer d'una precisa passada de cap de Sastre i el quart d'una altra de Garmendia. Carulla hagué de retirar-se i bona estona de la segona part el "Barcelona" jugà amb deu jugadors.

Els debutants Roig i Massaguer, compliren; Martí, va estar força bé. Els irunesos, molt bé tots tres, i els altres compliren a bastament el seu comès. L'àrbitre senyor Martínez, argentí, just i enèrgic, a excepció del gol dels argentins, que era un "orsay" (de tres) com una casa.

El partit fou cablegrafiàt a Amèrica. El president del "Barcelona" va dir: "Que el resultat del partit constituïa una magnífica "réclame" per a la futura "tournée" a terres americanes.

Espanya - Itàlia

Al camp del Molinón, de Gijón, es celebrà aquest encontre, amb bastanta grisor, empatant a un gol.

Europa - Atlètic de Bilbao

A Sant Mamès, l'"Europa" va rebre davant dels lleons del Nord, per la rastallera de 8 a 2, com qui no diu res.

BOXA

Sembla que l'Uzcudun boxarà a la "Monumental" contra l'italià Bertazzolo per al campionat d'Europa. També és possible que veiem boxar Hilari Martínez.

ORSAY

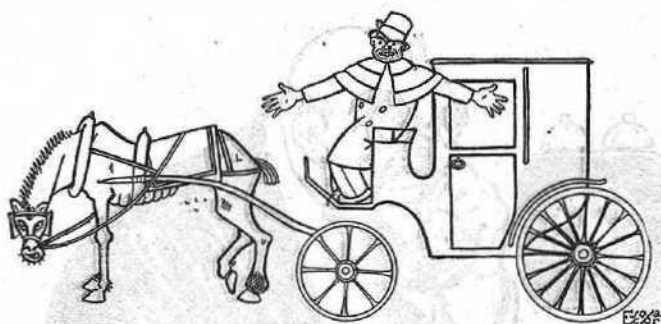
AVANTATGES DEL TELEFON

- Es el senyor Rafeques?
- No, senyor.
- Però si tinc l'automàtic!
- Doncs s'equivoca automàticament.

EL PRIMER BARRET DE PALLA

- I pensar que, en arribar la tardor, me l'hauré de menjar!

PROBLEMA A RESOLDRE

—Senyors, voleu dir-me de quin color he de portar el barret jo que faig tantes carreres?

En aquesta secció parlarem amb tota atenció dels llibres que ens enviïn.

“L’Atlàntida”, J. Verdaguer. 4 pessetes.

Pulcrament editades han començat a sortir les Obres Completes de Mossèn Cinto Verdaguer (edició definitiva). El volum I és el poema immortal “L’Atlàntida”.

Es inútil lloar aquest poema quan s’ha llegit una generació i el llegiran les generacions futures.

Ja era hora de què es publicués una edició que tingués cara i ulls, com tot el que publica la Llibreria Catalònia.

Es una edició que no pot mancar a cap llibreria de tot bon amant de la bona literatura.

ALPHA

Diumenge, passat fou detingut per la policia el nostre estimat amic i col·laborador del fraternal col·lega “La Campana de Gràcia”, el vibrant escriptor Angel Samblancat.

Aquesta detenció obeeix a processos que durant els anys de 1918 a 1920 se li seguien per delictes d’impremta.

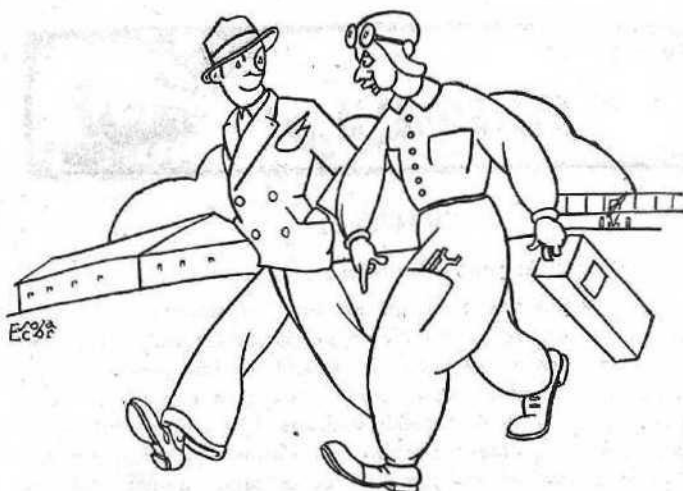
Cal dir, però, que el nostre estimat amic s’acollí a l’indult amnistia de l’any 1924. Per això el primer sorprèn per aquesta detenció ha estat el propi interessat.

Es certament dolorós ço esdevingut al nostre amic. Confiem però, que la seva detenció no s’allargarà gaire, i quan siguin coneguts els detalls que avalen els seus respectes a la llei, serà ordenat el seu allibrament.

**

El catedràtic senyor Riera Gallo fa temps que s’escarrassa doblant conferències per tot arreu, la qual cosa no sols deu produir gran cansament als qui l’escolten, sinó que a ell mateix deu omplir-lo de fadiga.

Aquest senyor Gallo, si no afluixa una mica i no es pren un xic de repòs, potser no arribarà a Nadal, que és quan fóra més necessari.

L’AVIADOR VALENT

—Vols dir que tindràs prou forces per travessar l’Atlàntic?

—Home, n’he tingut per aguantar la sogra deu anys seguits.

Els estudiants de Madrid ja han adoptat el casquet que tants aldarulls havia promogut a la nostra ciutat i hom diu que no ha passat res.

Naturalment, pel que respecta a les coses del cap, si n’hi ha de perilloses, no són les que es porten a fora, sinó les que es porten a dintre.

**

Al mercat del Clot va ésser detingut un minyó que venia pollastres a un preu excessivament baix, la qual cosa féu sospitar que els havia “pispat”.

Segurament es tractava d’un filantrop que volia donar duros a quatre pessetes. No es pot ésser bo per cap diner.

**

Uns quants senyors es van proposar desagrarar el clima de Madrid, per tal de combatre aquella llegenda que el suposa ple de traïdoria. Creiem que tenen raó.

**

Mentre Nobile, general italià, el qual es proposa conquerir el Pol Nord en nom de Mussolini i del Sant Pare, encara no és a mig camí, el capità australià Wilkins ha donat una volta per tota la regió àrtica i ja ha tornat al Born, com aquell qui diu.

Aquest sí que li pot dir a Nobile:

—Quan tu hi vas, jo ja en torno!

**

Un autor madrileny va fer-se publicar en un diari de la “villa y corte” que els cantants Caballé i Vendrell li havien demanat per Déu i pels àngels que els deixés estrenar una sarsuela seva a Barcelona. I ara resulta que els “divos” de Victòria ni de bon tros han tingut el pensament de demanar-li res a l’esmentat autor.

D’això se’n diu ficar els pens a la galleda... i sortir esquitxat, quan el que l’autor es proposava era fer “esquitxar” els altres.

Dintre pocs dies, es posarà a la venda,
l'obra d'En PERE COROMINES

La mort d'En Joan Apostol

Quaderns Blaus

La nostra gent

Apel·les Mestres

per Santiago Masferrer i Cantó

Preu: Ptes. 1'50

Els cent millors contes còmics

Pessetes 2

Colección Diamante

Van publicados
125 tomos

1. A. de Campoamor. Dolores, 1.ª serie.
2. — Dolores, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie
7. — Colón, poema.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo
9. — Drama Universal, poema, segundotomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie
13. E. Pérez Escrib. Fortuna.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos deluz
15. F. Urreola. Siguiendo al muerto
16. A. Pérez Níeva. Los humildes.
17. S. Rueda. El gusano de luz.
18. S. Delgado. Lluvia menuda.
19. O. Frontaura. Gente de Madrid.
20. Miguel Melgosa. Un viaje a los infiernos.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.
22. J. M. Mathou. ¡Bataplan!
23. T. Guerrero. Gritos del alma.
24. Tomás Lucio. Romances y otros excesos.
25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas.
26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra.
27. J. López Silva. Mígalas.
28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos
29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos.
30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.
1. M. Matosés (González). ¡Aleluyas ónias!
32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).
3. A. Flores. Doce españoles de 4.ª brocha gorda.
35. José Estremera. Fábulas.
36. E. Pardo Bazán. Novelas cortas.
37. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.
38. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.
39. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.
40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.
41. Jacinto Laballa. Novelas intima.
42. — — — — —
43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados
44. F. Pi y Margall. Diálogos y artículos.
45. Charles de Bernard. La casa de los amantes.
46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.
47. R. Altamira. Novelitas y cuentos.
48. J. López Valderrama (El Conde de las Navas). La niña Araceli.
49. R. Soriano. Por esos mundos...
50. L. Taboada. Perfiles cómicos.
51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.
52. J. Ortega Munilla. Fifiña.
53. F. Salazar. Algo de todo.
54. Mariano de Oavia. Cuentos en guerrilla.
55. Felipe Pérez y González. Peccata minuta.
56. Francisco Alcántara. Córdoba.
57. Joaquín Dicenta. Cosas mías.
58. López Silva. De rompe y rasga.
59. Antonio Zozaya. Instantáneas.
60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire
61. L. Taboada. Colección de tipos.
62. Benumarchals. El Barbero de Sevilla.
63. Angel R. Chaves. Cuentos de varias épocas.
64. Alfonso Karr. Buscar tres ples al gato.
65. Francisco Pi y Aruaga. El Cid Campeador.
66. Vital Aza. Pamplinas.
67. A. Peña y Gofí. Rio revuelto.
68. E. Gómez Carrillo. Tristes idillos
69. Nicolás Estévez. Calandracas.
70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.
71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.
72. J. M. Bartrina. Versos y prosa.
73. F. Barado. En la brecha.
74. Luis Taboada. Notas alegres.
75. Xavier de Montepín. La señorita Tormenta.
76. A. Zozaya. De carne y hueso.
77. X. de Montepín. Muerto de amor
78. Conde León Tolstói. Venid a mí...
79. A. Calderón. A punta de pluma.
80. Enrique Murgu. Elena.
81. Luis Taboada. Siga la broma.
82. L. G. de Giner. La Samaritana.
83. Cyrano de Bergerac. Viaje a la luna.
84. E. Antonio Flores. ¡Huérfana!
85. Ivan Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote.
86. A. Pestana (Gisel). Cuentos.
87. Angel Guerra. Al sol.
88. T. Dostolewsky. Alma infantil.
89. E. de Amicls. Aire y Luz.
90. L. García de Giner. Valentina.
91. E. de Amicls. Manchas de color.
92. Voltaire. Zadig y Micromegas.
93. M. Ugarte. Mujeres de París.
94. Obras menores de Cervantes.
95. Obras menores de Cervantes.
96. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras.
97. Voltaire. Cándido.
98. Goethe. Las amarguras del joven Werther.
99. J. Benavente. Teatro rápido.
100. Novelas picarescas. Lasarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
101. J. León Pagano. La balada de los sueños.
102. A. Guerra. Polvo del camino.
103. Camilo Castallo Branco. María Moisés.
104. Gracia Delgado. Cuentos de la Cerdaña.
105. Antología taurina
106. Manuel Carrtero. La espuma de Venus.
107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino.
108. Ega de Quelrok. La nodriza.
109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl o el hombre que ha perdido su sombra.
110. M. Sarmiento. Así.
111. Felipe Trigo. A todo honor.
112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de París.
113. Fray Luis de León. La perfecta casada.
114. Jorge Manrique. Poesías.
115. El Abate Prévost. Manón Lescaut.
116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar
117. J. Givanel Mas. Devocionario poético.
118. Miguel A. Ródenas. De las maldades al Otero.
119. E. Marquina. Juglarías.
120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte.
121. S. Rusñol. Hojas de la vida.
122. F. de Lamartine. Rafael.
123. A. Karr. El perro de Sir John
124. E. Zamacois. Rick.
125. A. de Lamartine. Graziella.

Precio de cada tomo: Ptas. 0'60

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, fianca de ports. No responem d'extraviis si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorga rebuixes.

ENTRE ESTUDIANTS

- Sou de la «Oportuna»?
- No; som de la «Tuna de Oporto», que no és el mateix.